

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

ZIMNÍ
HROB

HOST

PETER

MAY

ZIMNÍ

HRAB

Přeložila
Linda Kaprová

BRNO 2024

A WINTER GRAVE © Peter May, 2023

Translation © Linda Kaprová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2002-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2003-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2004-6 (MobiPocket)

Památce
mého nejlepšího a nejdávnějšího přítele
Stephena Penna
1951—2022

Odpočívej v pokoji

Když v roce 1990 vesmírná sonda Voyager 1, vyslaná agenturou NASA, opouštěla sluneční soustavu, požádal Carl Sagan, člen zobrazovacího týmu tohoto vesmírného projektu, aby se kamery ještě naposledy otočily na planetu Zemi. Fotografie zachycující náš svět jako smítko menší než 0,12 pixelů vešla do historie pod názvem *Bleděmodrá tečka*.

Když se pak nad tímto smítkem prachu zamýšlí ve své knize *Pale Blue Dot: A Vision of the Human Future in Space* (Bleděmodrá tečka: Vize budoucnosti lidstva ve vesmíru) z roku 1994, píše: „Neexistuje snad lepší důkaz pošetilosti lidské pýchy než tento vzdálený obraz našeho maličkého světa. Mám za to, že podtrhuje naši odpovědnost chovat se k sobě laskavěji a tuhle bleděmodrou tečku, jediný domov, který jsme kdy měli, chránit a opatrovat.“

PROLOG

LISTOPAD 2051

Máloco dokáže vědomí vlastní konečnosti zpřítomnit tak jako střet se smrtí. Ale takové setkání Addie v tuhle chvíli ani nepřijde na mysl, a tak ji na to, co ji čeká, nic nepřipravilo.

Je rozpolcená. Takový den by ji měl naplňovat radostí. Na vrchol jí zbývá už jen kousek. Sice se do ní opírá studený vítr, ale na blankytně modrém nebi není ani mráček a krajinu v údolí zalévá svým zlatem zimní slunce. Ne všude. Jen tam, kde se země zvedá ze stínu vrhaného okolními štíty. Je polovina listopadu, touhle dobou zahlédne východní konec fjordu slunce jen málokdy. Dál na západ se ale už mořské jezero Loch Leven vynořuje do světla, sytě modře se blyští jako broušené sklo a rozhazuje kolem sebe trpytivé pajetky světla. V šikmých dopoledních paprscích působí jemný opar nad hladinou téměř přízračně. Vítr zvíří čerstvě napadaný sníh a žene ho jako prach po hřebeni, který se klikatí k severu.

Nic z toho však Addie nevnímá. V duchu přemítá o osudu, který očividně nedokáže zvrátit. Možná jsou nám některé věci prostě souzené, napadne ji. To, že se člověk cítí nešťastný, je přirozený stav, a ten jen občas naruší nečekané okamžiky radosti.

Vítr jí roztahuje plíce a péřová bunda North Face se jí celá nadouvá. Když Addie zamíří k severu, opře se jí vítr do batohu s bezpečně uloženou termoskou bílé kávy a sýrovými sendviči, který jinak na ramenou ani necítí. Kolem se zvedají a klesají svahy pohoří Mamores. Skoro všechny vrcholky patří mezi takzvané munros, výškou tedy přesahují 914,4 metrů nad mořem. Slunce ozařuje temeno Ben Nevisu, nejvyšší hory Skotska a nejimpozantnějšího vrcholu celých Britských ostrovů, i když jak se teď hladina moře zvedá, ze své výšky něco málo ztratil.

Addie se na chvíli zastaví a ohlédne se. Zadívá se dolů do údolí. Na obloukové řady domků nahlučených u nejzazšího výběžku fjordu, kde bydlí, už nedohlédne. Slovo kin v gaelštině znamená hlava. Odtud také jméno vesnice: Kinlochleven. Osada u hlavy Loch Leven.

Někde vlevo se leskne přehrada Blackwater ukončená dlouhou hrází. Z ní se dolů k vodní elektrárně nad vesnicí bok po boku plazí šest mohutných černých trubek. Místy z nich uniká voda, pod tlakem tryská do vzduchu, a když se setká se slunečními paprsky, září maličkými duhami.

Addie konečně obrátí pozornost k cíli svého výstupu. V nejdřsnějších zimních měsících sem vyráží jednou týdně, aby zkontrolovala stav křehce působící meteostanice, kterou sem nainstalovala už před — zamyslí se — šesti lety. Těsně předtím, než otěhotněla. Za vlidnějšího letního

počasí sem na zádech natřikrát nanosila padesát kilogramů kovových součástí a konstrukčních dílů. Ke skále přišroubovala třínohý stativ se středovou tyčí a senzory. Měří teplotu a relativní vlhkost vzduchu, rychlost i směr větru. Meteostanice má i snímače ultrafialového, viditelného a infračerveného záření. Je vybavena solárními panely, rádiovou anténou a zařízením pro satelitní komunikaci. Na vrcholku hory je k někdejšímu pískovci, který se přeměnil v bílý křemenec, připevněná kovová skříň. Ukřývá zařízení pro záznam dat, čidlo atmosférického tlaku, vysílače a baterie. Addie pokaždé žasne, jak to všechno může v tak nehostinném prostředí vydržet.

Očistit čidla od námrazy a sněhu a zkontrolovat, že vše funguje, jak má, jí nezabere ani patnáct minut. Patnáct minut, během nichž nemusí myslet na nic jiného. Patnáct minut úniku z deprese. Patnáct minut zapomnění.

Když skončí, posadí se na skříň, vyloví z batohu narychlo sbalené chleby a horkou sladkou kávu na zapítí. Teď už ale své myslí nedokáže zabránit, aby se vrátila k tomu, co ji celé měsíce trápí. Zavře oči, jako by tím proud úvah dokázala umlčet, ale depresi si nese s sebou jako ten batoh. Kdyby ji tak dokázala sundat z ramen stejně jednoduše, jako shodí batoh po návratu domů.

Nakonec Addie celá ztuhlá vstane a otočí se k severu, kde se strmé úbočí svažuje do ledovcového kotle. Coire an dà Loch, „Dvoujezerní březno“. Opatrně se vydá po západním hřebeni dolů. Na slunci se tam třpytí dvě jezírka, která tomuto ledovcovému údolí dala jméno. Zůstal tu jen lehký poprašek sněhu. Zbytek vítr svál dolů do údolí. Obnažené kamení a vegetace vypadají jako ekzém na hladké kůži.

Před Velkou změnou se ve vyšších horách držel sníh dlouho do jara čím dál vzácněji a zhruba před třiceti lety sněhová pole vymizela téměř úplně. Teď však v severně a východně orientovaných údolích pokrývá sníh čím dál větší a četnější plochy i v červenci a srpnu. Natává a mrzne, natává a mrzne, dokud neztvrdne v led, se kterým si nižší letní teploty už nedokážou poradit. Addie sledovala, jak sněhové pole v Coire an dà Loch s ročními obdobími mohutní a zase odtává a jak se rok od roku zvětšuje. Příští sněhová bouře ho pohríbí a led se znovu objeví nejdříve na sklonku jara.

Dnes ale sněhová vrstva vypadá jinak. V horní části v ní zeje díra. Otevírá se jako portál do temné dutiny pod ní. Třeba si jí Addie při svém minulém výšlapu jen nevšimla. Otvor mohl zasypat sněh, který pak vítr rozfoukal. Ať je to, jak chce, vzbudil její zvědavost. O tunelech ve sněhu už slyšela. V teplejších obdobích, jaké právě měli za sebou, se voda z tajícího sněhu řinula ze svahů dolů a razila si cestu zledovatělými sněhovými poli.

Addie rázem zapomene na všechna trápení a pustí se z hřebene ledovcovým kotlem dolů. Opatrně překonává suťoviště pokryté vrstvou sněhu, z níž se tu a tam derou kameny, a blíží se ke sněhovému poli hluboko v chladném srdci sevřeného karu. Pole měří nějakých dvacet metrů na délku a sedm osm na šířku. Hloubku by Addie odhadovala možná tak na dva a půl. Dorazí k němu odspodu a poprvé v životě uvidí tunel, který v přemrzlém sněhu dokáže vyhloubit voda. Zatají se jí dech. Nad kamením a zčernalou vegetací se klene dokonalý oblouk jako v katedrále, pokrytý geometrickými miskovitými prohlubeninami rodících se ledových stalaktitů. Ve světle, které se sem z horního

konce tunelu řine jako předtím bystřina, led modravě září. Otvor je dost velký na to, aby se jím dalo prolézt.

Rychle shodí batoh a z jedné jeho kapsy vyloví fotoaparát. Potom si klekne a opatrně vlez do tunelu. Několikrát se zastaví a fotí. Nakonec se rozhodne udělat si selfie se vzdalujícím se tunelem za sebou. Ráda by však zachytila barvu a texturu klenby, a tak si lehne na záda, aby mohla obrátit objektiv šikmo vzhůru a dozadu ke světlu.

Vtom to uvidí. Přímo nad sebou má muže zamrzlého v ledu. Na sobě má cosi jako alpinistickou výstroj a Addie se úplně nepatřičně mihne hlavou, že muž výbavu hrubě podcenil. Neznámý leží tváří dolů, ruce podél těla, a zírá na ni s doširoka otevřenými ústy, jako by dosud žil. Jeho plíce se však už nenadechnou, oči nic neuvidí. A celým údolím Coire an dà Loch se rozlehne Addiin vyděšený výkřik.

1. KAPITOLA

O PĚT DNÍ DŘÍVE

Budova Glasgowského soudního dvora působila impozantně, o to víc, že jí úřady v pozdějších letech dvacátého století dopřávaly čištění fasády. Dostala se na seznam historicky významných budov, zato s historickým významem individuí, která vstupovala dveřmi ve sloupy podpíraném průčelí, už to tak slavné nebylo. Nejvyšší soudce, předseda soudu či mnohem častěji jeden z pětatřiceti řadových soudců tu vynášel ortel za ortelem nad dlouhým sledem — povětšinou — mužů, kteří svůj nepadnoucí oblek vzápětí nezřídka vyměnili za velmi odlišnou garderobu.

Detektiv inspektor Cameron Brodie za ta léta svědčil v místních jednacích síních už mnohokrát. Přivykl pachu spravedlnosti, kterou z vysokých dubových lavic ve světle umělých střešních oken vykonávali muži i ženy v parukách a černých talárech. Připadalo mu, že spravedlnost je cítit saponátem, močí a zbytkovým alkoholem, s občasným závanem kolínského.

Venku na třídě Saltmarket byla zima jako v morně a z oloveného nebe se jako obvykle snášel déšť. V síni, kde se právě vedla žhavá pře ohledně viny jistého Jacka Stalkera alias Fazola, obviněného z vraždy prvního stupně, nicméně vládla dost horká atmosféra a plnila ovzduší výpary z promoklých deštníků a kabátů. Nevýrazný třicátník seděl na lavici obžalovaných mezi dvěma policisty. Přes levé obočí se mu v podobaném obličejí táhla fialová jizva. Řídnoucí vlasy si Stalker učesal dozadu a přilepil k lebce nějakým děsivě smrdutým tužidlem. Brodie měl dojem, že ho i přes pach justice cítí až u svědeckého pultíku.

Stalkerův advokát, postarší Archibald Quayle, se proslavil jako obhájce při více než pěti stovkách případů vražd a svou pověstí předčil i legendárního advokáta dvacátého století Josepha Beltramiho. V záhybech kůže na krku a na bradě se mu sice komicky blyštěl pot, ale Brodie dobře věděl, že má proti sobě nesmlouvavého soupeře.

Quayle teď poodešel od velkého čtvercového stolu pod lavicí advokátů a jejich asistentů a postavil se mezi porotu a svědecký pult. Čišela z něho bohorovnost člověka, který si je neochvějně jistý, že pro svého klienta dosáhne osvobozujícího rozsudku, a také naprostý úžas nad tím, jak se případ vůbec mohl ocitnout před soudem.

Pro Brodieho byla Stalkerova vina jasná záležitost. Bezpečnostní kamera s vysokým rozlišením zachytila, jak na nábřeží řeky Clyde poblíž konferenčního centra SEC Armadillo ukopal svou oběť k smrti.

Quayle na Brodieho upřel pronikavé tmavé oči. „Jaké svědky jste v souvislosti s údajným napadením vyslechl, pane detektive inspektore?“

„Žádné.“

Quayle v předstíraném překvapení zvedl obočí. „A pročpak?“

„Žádné se nám nepodařilo najít. Incident se odehrál v brzkých ranních hodinách. V okolí se v tu dobu podle všeho nikdo další nepohyboval.“

Obhájce předstíral, že nahlíží do poznámek. „A jaké forenzní důkazy, které by vás vedly k podezření, že se tohoto zavrženíhodného zločinu dopustil můj klient, jste získali?“

„Žádné.“

Obočí opět užasle vylétlo vzhůru. „Ale váš tým forenzních techniků přece musel zajistit stopy z místa činu i samotné oběti?“

„To ano.“

„Ovšem žádná z nich s činem nespojovala obviněného.“ Bylo to pouhé konstatování, nikoli dotaz.

„Najít Stalkera nám trvalo téměř dva dny. Měl spoustu času zbavit se všeho, co by ho s vraždou jakkoli spojovalo.“

„A jak jste ho našli?“

„Doptali jsme se. Policie ho zná.“

Quayle sraštil obočí. „Zná? Jak to?“

Brodie s odpovědí chvíli váhal. Neměl v úmyslu skočit Quaylovi na lep. „To vám bohužel vzhledem k zákonu o rehabilitaci pachatelů trestných činů z roku 1974 sdělit nemůžu,“ odpověděl klidně. Mezi advokáty u stolu tím vyvolal úsměvy a u soudce zlobný pohled.

„Říkáte, že jste se doptali,“ pokračoval nevzrušeně Quayle. „U koho?“

„U jeho známých kumpánů.“

„Chcete říct přátel?“

„Ano.“

„Přátelil se i s obětí, nebo ne?“

„Mám za to, že spolu kdysi bydleli.“

„Takže spolubydlící?“ zeptal se neupřímně Quayle.

Brodie se znovu zarazil. „Dalo by se říct. K tomu se bohužel nemůžu vyjádřit.“

Quayle detektivovu drzost ignoroval a sebevědomě zamířil na své místo. „Takže proti obviněnému nemáte jiný důkaz než záznam z bezpečnostních kamer, který soudu předložil státní zástupce?“

„Řekl bych, že je celkem usvědčující.“

„Až mě bude zajímat váš názor, pane detektive inspektore, tak se vás na něj zeptám.“ Přezíravě se otočil k soudci. „Rád bych vás, vážený pane soudce, požádal, zda by soud nemohl ještě jednou nechat přehrát důkaz číslo 5A.“

Soudce se podíval na státního zástupce, který pokrčil rameny. Koneckonců tím mohl nanejvýš podpořit tvrzení obžaloby. „Nemám námitek, pane soudce,“ prohlásil.

Velké obrazovky na všech čtyřech stěnách se rozsvítily a už poněkolikáté se na nich se všemi brutálními podrobnostmi začala odvíjet vražda nešťastného Archieho Laffertyho. Na záznamu probíhala hádka. Rychle plynoucí vody řeky Clyde zrcadlily světla policejního velitelství na nábřeží Pacific Quay na protějším břehu. Na severním nábřeží nebyla až na dva protivníky živá

duše. Stalker zařval Laffertymu do obličeje. Div že nebylo vidět, jak se mu na rtech pění sliny. Oběma rukama do druhého muže strčil. Ten zavrával a ustoupil nazad. Divoce gestikuloval, jako by se hájil před nějakým absurdním nařčením. Stalker do něho strčil znovu. Tentokrát muž upadl a hlavou udeřil o dlažbu. Jak později zjistil soudní lékař, náraz způsobil zlomeninu lebky, ale očividně nestačil k tomu, aby Lafferty ztratil vědomí. Až příliš zřetelně vnímal kopance, jimiž ho útočník začal zasypávat. Schoulil se do klubíčka, aby si chránil hlavu a hrudník. Stalker však nepolevoval. Nakonec pravou nohou prorazil obranou ležícího Laffertyho a plnou silou ho zasáhl do obličeje, ze kterého se rozlétla sprška krve.

Útok pokračoval ještě nesnesitelně a neúměrně dlouho, dávno poté, co se zkrvavený Lafferty už ani nepokoušel bránit a jen bezvládně ležel na dlažbě, kde pasivně přijímal přicházející rány. Stalker si to očividně vychutnával. Do každého kopance vkládal veškerou svou energii, až nakonec zůstal jen zadýchaně stát a s opovržením se díval na svou oběť. Tou dobou byl Lafferty už téměř jistě mrtvý. Stalker se otočil na podpatku a rázně odkráčel pryč ze záběru. Obrazovky zablikaly a záznam skončil.

Přestože Brodie už video viděl nesčetněkrát, i tentokrát ho zamrazilo znepokojením. Na soudní síň se sneslo ticho. Potom Quayle nonšalantně prohlásil: „Děkuji, to je všechno, pane inspektore.“

Brodie nevěřil vlastním uším. Quayle svůj výslech zakončil tím, že znovu nechal přehrát záznam vraždy a ve všech přítomných tím jen posílil přesvědčení o vině

svého klienta. Brodie vstal, sestoupil od svědeckého pultíku a rychlým krokem opustil síň.

Za dveřmi na něho čekal Čára. Detektiv inspektor Tony Thomson byl tak hubený, že na sebe oblečení spíše věšel, než že by ho nosil. Měřil dobré dva metry, což mu také vysloužilo jeho přezdívku. I když promluvil tlumene, hlas zvučně zarezonoval o dlažbu a natřené štuky starobylého prostoru. „To byl fofr. Tak pojď, U Saracéna na nás čeká pivo a quiche.“ Zamířil ke dveřím na ulici. Když se však Brodie neměl k odchodu, zarazil se a ohlédl se na něho. „Co je to s tebou?“

Brodie zavrtěl hlavou. „Něco tady nehraje, Čáro.“

„Proč?“

„Quayle mě nevyslychal ani pět minut, a to ještě většinu zabral ten záznam z kamer.“

Čára se udiveně zamračil. „Cože? On dobrovolně znovu předváděl porotě, jak jeho klient ukopal toho chudáka k smrti?“

Brodie přikývl. „Vrátím se tam.“

Vrzly dveře, několik přítomných se otočilo a Brodie s Čárou se po špičkách vkradli dovnitř. Povedlo se jim najít si místo na přeplněných lavicích pro veřejnost. Státní zástupce svrástil obočí a udiveně se na Brodieho podíval. Ten jen pokrčil rameny.

Quayle byl už zase na nohou. „Pane soudce, rád bych vyslechl svého jediného svědka. Prosím pana Raphaela Johnsona.“

Soudní zřízenec během chvilky svědka přivedl a pokynul mu k pultu. Raphaelu Johnsonovi nemohlo být víc než osmadvacet let. Pleť měl uhrovitou jako puberták a na hlavě hřívu tmavých vlasů, která mu splývala

až na úzká ramena. Pod kožený bomber s kapucí si oblékl tričko s opraným červeným logem, na kterém dštíla oheň jakási nedefinovatelná obluda. Kolem plátěných kotníkových tenisek, které se už zase dostaly do módy, se mu do varhánků skládaly džíny s dírami na kolenou. Brodiemu neušly mladíkovy prsty zažloutlé od cigaret, zatímco krví podlité oči a zarudlé nosní dírky prozrazovaly, že tomu chlapci nejspíš nebude cizí ani jistý bílý prášek. Ale třeba mu křivdil. Možná jen chytil rýmu nebo se vzpamatoval z nějaké nejnovější mutace koronaviru. Dnes už člověk nerozeznal jedno od druhého.

Místo slavnostní přísahy před Bohem si mladík zvolil raději čestné prohlášení. Na vyzvání se představil jako Raff, programátor se zaměřením na manipulaci audiovizuálního obsahu.

„Pro kterého zaměstnavatele pracujete?“ zeptal se Quayle.

„Jsem na volný noze.“

„A vaše kvalifikace?“

„Červenej diplom z informatiky na Strathclydeský univerzitě.“

„Povězte mi o procesu manipulace vizuálních záznamů, která se označuje termínem *deepfake*.“

Raff si odfrkl. „Takhle už tomu dneska nikdo neříká, kámo. Používá se termín neuronový maskování.“

„Povězte nám o něm víc.“

Státní zástupce prudce vstal. „Námítka, pane soudce. Jak to souvisí s případem?“

Quayle vztyčil ukazovák. „Hned se k tomu dostaneme.“ Soudce přikývl. „Tak ale rychle, pane Quayle.“

Quayle přikývl a obrátil se opět ke svědkovi. „Prosím, pane Johnstone.“

„Ta technologie je stará asi pětatřicet let. Objevila se někdy na začátku prvního desetiletí jednadvacátého století, když vyvinuli algoritmus, kterému se říká GAN.“

„Což znamená co?“

„Je to zkratka a znamená generativní kompetitivní síť, kdy dvě neuronové sítě využívají strojového učení a snaží se jedna druhou trumfnout v predikci.“

Nikdo v soudní síni očividně neměl nejmenší zdání, o čem to mluví. Soudce se pokusil o vstřícné gesto, naklonil se blíž a zeptal se: „Hovoříme tu o umělé inteligenci, chápu to správně?“

„Ano, pane soudce. Dost těžko se to vysvětluje, ale v tomhle případě jde o videozáznam, že jo. No a neuronové sítě GAN už dokázaly vyprodukovat manipulovaný videa v takové kvalitě, že nebylo poznat fejk. Každá z těch dvou neuronových sítí má svůj úkol. První má funkci generátoru a tý druhý se říká diskriminátor.“

„A to je laicky řečeno co?“ Quayle doufal, že to mladík trochu objasní.

„No, ze začátku se GAN používala na to, že se na pornoherce namapovaly tváře celebrit. Stačilo generátoru poskytnout pár videí, nebo dokonce jen fotek tváře nějaký známý osobnosti a on ji dokonale přenesl na cílového herce. Nikdo z nás tady by to nejspíš nepoznal. Jenže diskriminátor to video vyhodnotil a našel v něm spoustu chyb. Tím se generátor poučil, video předělal a diskriminátor ho znovu zkontroloval. Tenhle proces se opakoval pořád dokola, dokud nebylo v podstatě nemožný poznat, že to video není autentický.“

„A používá se ke zmíněnému účelu tahle síť i dnes?“ zeptal se Quayle.

„Ani náhodou,“ zavrtěl Raff hřívou. „Takhle už se to dneska vůbec nedělá. Software se mezitím hodně posunul. Využívá se to daleko sofistikovaněji.“

„Například jak?“

„Asi jste četli, že se začaly dělat filmy s hercema, který jsou už třeba desítky let po smrti. S velkejma hvězdama. Natočí se film s nějakýma no name lidma a těm se pak nasadí obličej těch mrtvých herců. Čáry máry a Cary Grant vám zahraje nejnovějšího Batmana. Nebo si obsadíte Marilyn Monroe do životopisného filmu o ní samotný. Totéž dokážou udělat i s hlasem. Takže...“ mladík pokrčil rameny. „CGI už úplně zapadla.“

Soudce se opět naklonil nad stůl. „CGI?“

„Počítačem generovaná grafika. Tehdy díky tomu třeba ve filmu uměli udělat to, aby desítky herců vypadala jako tisíc nebo aby se třeba nějaká scéna natočená ve studiu odehrávala jakoby na Bahamách. Na dnešní poměry výsledek působí dost dřevně.“

Quayle si odkašlal a jemně nasměroval Raffa zpátky k tématu. „A tohle neuronové maskování, jak tomu říkáte,“ začal, „působí přesvědčivě?“

Raff si pobaveně odfoukl. „Vůbec byste nepoznal, že to není pravý video. Nerozeznáte, že to není pravej McCoy, leda byste měl AI software příští generace, a ten dost pravděpodobně ještě ani neexistuje.“

Quayle moudře přikývl, jako by chápal veškerá zákoutí popisované technologie. „Nemohl byste nám předvést, jak to vypadá?“

„No, jak víte, tak jsem si pro vás na ukázkou připravil krátký video.“

Státní zástupce byl v tu ránu na nohou. „Pane soudce...“

Ale ten ho předešel. „Pane Quayle, soudu začíná docházet trpělivost. Doufám, že to bude účelné.“ Všem bylo nicméně jasné, že pan ctihodný soudce je na slibované video stejně zvědavý jako všichni ostatní.

„Děkuji, pane soudce.“ Quayle pokynul svému asistentovi, obrazovky v soudní síni se znovu rozsvítily a opět se začal odvíjet videozáznam z nábřeží, kde došlo k útoku.

Soudce se nespokojeně zachmuřil. „Spletl jste si video, pane Quayle.“

Quayle se téměř neznatelně pousmál. „Nespletl, pane soudce.“

Zraky přítomných, které na okamžik přitáhla slovní výměna mezi soudcem a obhájcem, se upřely zpátky na obrazovky. Jack Stalker se právě otočil na svou oběť a chystal se na ni zaútočit. Jeho tvář plně ozářila pouliční lampa. Jenže obličej nepatřil Stalkerovi. Celá soudní síň zalapala po dechu. Na záznamu se právě namapovaným obličejem ohyzdně zašklebil detektiv inspektor Cameron Brodie, srazil Archieho Laffertyho na zem a začal ho zasypávat kopanci do obličeje a do hlavy. Působilo to tak přesvědčivě, že by se mezi přítomnými nenašel nikdo, kdo by neodpřisáhl, že čin spáchal Brodie.

Tu a tam někdo odtrhl pohled od obrazovky a ohlédl se na Brodieho v lavici pro veřejnost, ale pak zase rychle obrátil pozornost k videu, aby mu neutekla ani vteřina. Brodiemu hořely tváře šokem a hanbou. A vztekem.

2. KAPITOLA

O SEDM DNÍ POZDĚJI

Děšť s kroupami na promrzlé zemi tuhl ve zrádné náledí. Těžkými nažloutlými mraky, které dusily město, pronikalo tak málo světla, že by nebylo těžké splést si pozdní dopoledne s úsvitem.

V záři elektrických lamp na stropě chodby působil svět venku ještě pošmourněji. Odrážela se od tvrdého krémového nátěru na stěnách, až to bodalo do očí. Brodie kráčel chodbou a čas od času zabloudil pohledem ven z okna. Řeka se už zase rozvodnila, ale jak v ústí brzdil její putování k moři příliv, plazila se líně jako šnek.

Dveře kanceláře vrchního detektiva inspektora zůstaly pootevřené. K Brodiemu doléhalo vzdálené cvakání klávesnic a šum hlasů a vyvolávaly v něm pocit, že by to soustředěné ticho neměl rušit. Jemně zaklepal na dveře.

Hlas, který se ozval zevnitř, ovšem žádný jemnocit neprojevil. „Dále!“ vyštěkl, jako když třeskuje výstřel z pušky.

Brodie vstoupil. Od závějí papírů na stole k němu vzhlédl vrchní detektiv inspektor Angus Maclaren. Od límečku košile mu plandala povolená kravata a jindy upravené vlasy mu visely do čela. Lhostejně si je odhrnul. „Prý rád chodíte po horách, Brodie. Trochu si zahorolezíte. Je to pravda?“ Z jeho tónu čísel náznak opovržení, jako by nedokázal pochopit, jak to vůbec může někoho bavit. Notabene někoho z jeho podřízených.

Brodie se narodil čtyři roky před přelomem století a cestu vzhůru po kariérním žebříčku si musel tvrdě oddřít. Absolvoval policejní akademii v Tulliallanu a deset let strávil jako řadový policista, než si zvýšil kvalifikaci a nastoupil dráhu vyšetřovatele. Nakonec se mu povedlo získat místo detektiva na oddělení kriminální služby s hodností detektiva konstábla. O dvě povýšení později byl najednou podřízený o pětadvacet let mladšímu veliteli, který to coby absolvent kriminologie a práv na Stirlingské univerzitě vzal zkratkou ze školy rovnou na pozici detektiva. Na Brodieho starosvětské metody neměl trpělivost. A ještě méně jí měl na jeho vášeň pro horolezectví.

„Ano.“

Brodieho poprvé na túru po Západní vysočině vzal jeho otec, který ovdověl, a k tomu přišel o práci svářeče v jedné z posledních loděnic na řece Clyde. Tehdy bylo Brodiemu teprve čtrnáct let. Vyrazili vlakem z Queen Street do Arrocharu a odtud se mizerně oblečení a bez potřebného vybavení vydali zdolat horu Cobbler. Výstroj něco stála a otec měl peněz zoufale málo. Tahle první ochutnávka divočiny ale v Brodiem zažehla jiskru,

a jak postupně nabíral zkušenosti a získal alespoň nějaký příjem, začal na bezpečnost myslet trochu víc. Ve volném čase pak obrážel obchody s vybavením do přírody po celém městě. Když otce skolila mrtvice, byla to pro Brodieho těžká rána. Otec ochrnl na polovinu těla a zemřel o rok později, když bylo Brodiemu jednadvacet let. Víkendové výlety na Skotskou vysočinu se pro něho staly tak trochu posedlostí i únikem od osamělého života. A v posledních letech možná únikem od života vůbec.

Maclaren se pohodlně rozvalil a zadumaně si staršího kolegu prohlížel. „Vybavujete si ty zprávy v novinách asi tři měsíce zpátky? O tom, jak na Západní vysočině zmizel reportér *Scottish Herald*?“

Brodie si nic takového nepamatoval. „To si nevybavuju, pane vrchní inspektore.“

Maclaren podrážděně mlaskl a přistrčil mu otevřeně desky s různými novinovými články ze *Scottish Herald*, *Scotsmana* i *Recordu*. Většina ostatních národních novin už zanikla. Kromě nich přežila ještě hrstka místních periodik, jinak lidé zprávy získávali vesměs z televize, internetu a sociálních sítí. „Moderní policista se musí orientovat v aktuálním dění, Brodie. Jak máme zajišťovat bezpečnost společnosti, pokud jde všechno mimo nás?“

Brodie usoudil, že otázka byla pouze řečnická, a tak se rozhodl mlčet, čímž si od Maclarena vysloužil loupnutí okem. Nejspíš Brodieho podezíral, že se ho rozhodl ignorovat.

„Jmenoval se Charles Younger,“ oznámil Brodiemu. „Pracoval jako investigativní novinář. Zaměřoval se na

politické skandály. Loni v srpnu se vydal na trek v okolí Loch Leven, přestože na túru do hor v životě nepáchl. Jednoho dne odešel a už se nikdy nevrátil. Nikde po něm nebyla ani stopa. Až doteď.“ Odmlčel se, jako by čekal, jestli se Brodie nezeptá. Když se otázka nedostavila, netrpělivě si vzdychl a pokračoval: „Youngerovo tělo se našlo zamrzlé ve sněhovém poli v severně orientovaném karu pod vrcholem Binnein Mòr nad vesnicí —“

Teprve teď se ho Brodie rozhodl přerušit. „Já vím, kde je Binnein Mòr. Zlezl jsem kolem Kinlochlevenu většinu hor.“

„To jsem slyšel. Prý jste vylezl na každé *munro* v pohoří Mamores.“

Brodie jen krátce přikývl.

„Chci, abyste to tam zajel prověřit.“

„Proč si to nevezme na starost někdo z Inverness?“

„Protože ti dva vyšetřovatelé, které na místo poslali, zahynuli, když se jejich dron zřítíl ve sněhové bouři. Edinburgh nás požádal, abychom poslali někoho místo nich. A já o to žádám vás.“

„V tom případě budete muset požádat někoho jiného, pane vrchní inspektore.“

Maclaren naklonil hlavu k rameni a v očích mu zlostně zahořelo. „A proč bych to měl dělat?“

„Jdu k lékaři. Dnes se mám dozvědět výsledky nemocničního vyšetření. Pravděpodobně budu potřebovat léčbu.“

Maclaren ho chvíli probodával pohledem. Potom vztekle spráskl desky s novinovými články a přitáhl si složku k sobě.

„Proč o tom nic nevím?“ Ani náznak znepokojení nebo zájmu o Brodieho zdraví.

„Všechno se dozvíte, pane vrchní inspektore,“ ujistil ho Brodie. „Jakmile vám budu mít co říct.“ Podíval se na hodinky. „Jestli je to všechno, už musím jít. V půl jedenácté máme technický brífink, tak bych nerad, aby na mě vrchní superintendant musel čekat.“

Když Brodie nastoupil do výtahu a zmáčkl tlačítko pá-tého patra, připojil se k němu jeho dávný kolega Čára. „Tak cos mu řekl?“

„Ať si políbí prdel.“

Čára se ušklíbl. „No jasně. A cos mu řekl doopravdy?“

„Že nechci.“

„Já myslel, že po tom skočíš. Vždyť tohle je vyložené tvoje parketa. Lezení po horách a tak.“

Brodie pokrčil rameny. Detaily svého zdravotního stavu se mu nechtělo probírat ani se svým nejdávnějším kamarádem.

„A v Kinlochlevenu teď žije tvoje dcera, ne?“

Brodie přikývl.

„Takže...“

„Takže možná právě proto se mi tam jet nechce.“

Dveře výtahu se otevřely a Brodie rázně vykročil na chodbu. Čára ho dohonil a společně s ním zamířil k sedačce na konci chodby. Rozhodl se držet jazyk za zuby. Věděl, že téma Brodieho dcery je dost citlivé a nemá smysl na kamaráda tlačit.

Uvnitř už se tísnili policisté v uniformě i v civilu. Všichni s napětím čekali, až jim vedení předvede nový komunikační set. Mělo jít o jakýsi ultralehký mobilní

videotelefon, jehož nabušený procesor překonal výkon kdejakého stolního počítače. Nemohli se dočkat, jak bude vypadat. A až se jim dostane do rukou.

Brodie s Čarou si našli místa u okna a Brodie se zahleděl přes řeku. Nová budova glasgowské policie vyrostla na nábřeží Pacific Quay na začátku třicátých let spolu s komplexem, kde sídlila veřejnoprávní Skotská vysílací společnost a komerční Skotská televize. Před bouřemi a bouřlivými přílivy, které zaplavovaly rozsáhlé oblasti na jih od řeky, je chránily hráze postavené ve čtyřicátých letech. Navzdory radikálním změnám v místní samosprávě poté, co si země na konci dvacátých let odhlasovala nezávislost, zůstala organizační struktura skotské policie více méně stejná.

Po vstupu Skotska zpět do Evropské unie za podpory Francie provedla nová skotská vláda v Holyroodu restrukturalizaci, která do značné míry odpovídala francouzskému modelu. Skotsko se rozdělilo na čtyři regiony přibližně odpovídající šikmým geologickým zlomům — na Centrální, Jižní a Střední region a na Vysočinu. Jednotlivé regiony se pak dělily na kraje spravované vládními zmocněnci. V rámci nich pak podle obcí a tradičních venkovských oblastí vznikly kantony, které si volily vlastního starostu. Západní a Severní ostrovy tvořily samostatné poloautonomní miniregiony.

Za Brodieho života se toho změnilo tolik, že bylo těžké držet s tím vším krok, a ještě těžší k tomu vůbec najít motivaci.

Po okenních tabulkách stékal déšť a deformoval obrysy konferenčního centra Armadillo na protějším břehu. Historický Finniestonský jeřáb málem ani nebylo

vidět. Vzdálené činžáky na kopci nad čtvrtí Partick, kde Brodie bydlel, se proměnily ve skličující cihlově hnědou šmouhu, která jako by splývala s oblohou.

Když dovnitř energickým krokem vešel vrchní superintendant, celá zasedací místnost napjatě ztichla. V patách se mu držel mladší muž v civilu s brýlemi. Vlasy mu splývaly téměř až k límečku. V náručí nesl velkou lepenkovou krabici s logem „iCom“. Položil ji na stůl, ke kterému se oba postavili, bílou tabuli za zády. Vrchní superintendant si odložil čepici s černobílým kostkovaným pruhem, a odhalil tak husté prošedivělé vlasy. Výrazně tvarovanou čelist si holil tak dokonale, až se celá blyštěla. Brodie odhadoval, že vrchní superintendant bude nejspíš jeho vrstevník. Dnes na něm ale bylo cosi zvláštního.

Jako by mu vrchní superintendant četl myšlenky, zeptal se do pléna: „Kolik z vás si na mně dneska všimlo nějaké změny?“

„Máte brejle, pane vrchní superintendante,“ zavolal Čára. Brodie mu vždycky záviděl jeho smysl pro detail.

„Správně, Thomsonsone. A přitom ne tak docela.“ V místnosti zavládlo zmatené mlčení. „To nejsou brýle.“ Sáhł po nich jednou rukou a sundal si je. Koncovky mu však zůstaly vězet za ušima. „Věřte nebo ne, ale nožičkám brýlí se správně říká stranice. V případě těchto komunikačních jednotek se dají odpojit od koncovek za uchem a znovu připojit pomocí magnetu. Můžete si brýle sundat takhle nebo si je posunout na čelo.“ Posadil si brýle zpátky na nos a názorně jim to předvedl. „Stačí iComu dát pokyn, aby skla ztmavil, a bude to vypadat, jako bych měl sluneční brýle.“ Nasadil velitelský

tón: „ICome, zatmav skla.“ Čočky brýlí, které si vrchní superintendant posunul z čela zpátky na nos, okamžitě ztmavly. „A je to. Sexy, co?“

„Pozére,“ zašeptal kdosi hlasitě a vzbudil tím salvu smíchu. Vrchní superintendant se rychle zazubil, aby ukázal, že ani jemu nechybí smysl pro humor.

Ukázal si na pravý spánek. „Koncovky se stáčejí kolem ucha do zvukovodu a převádějí akustické vlnění na tiché vibrace, které váš mozek převádí zpět na zvuk. Jedná se o velmi zřetelný a jasný vjem, který nikdo kromě vás neslyší.“ Přejel si ukazovákem od ucha až k oblému konci čelisti. „Nejspíš koncovky ani nevidíte, protože mají tělovou barvu, která se přizpůsobí každému tónu pleti. Snímají ovšem vibrace z čelisti a zasílají je jako zvukový signál do policejní sítě patnácté generace. Takže neustále zůstáváte v oboustranném spojení s tím, komu voláte.“ Posunul si brýle zpět na čelo. „Samotné brýle vám po aktivaci slouží jako displej pro rozšířenou virtuální realitu, kde můžete přijímat videohovory, prohlížet internet nebo analyzovat svět kolem sebe. Rozpoznávání obličejů funguje v reálném čase. Vše se ovládá hlasem.“ Usmál se. „Výhoda ovšem je, že dál vidíte všechno, co se odehrává za skly. Stačí jen přeostřit. Za chvíli si na to zvyknete.“

„A co když potřebuju obousměrné video?“ ozvalo se ze sálu.

Vrchní superintendant se otočil na mladšího muže, který netrpělivě postával vedle něho. „Tohle je detektiv inspektor Victor Graham z IT oddělení. Náš vrchní hacker.“ Vrchní hacker nevypadal, že by ho ta přezdívka zrovna potěšila. „Vysvětlí vám to líp než já.“

Graham si sundal brýle a jemně přejel po vnějším okraji skel. „V obroučkách je zabudováno osm mikro-kamer,“ vyprávěl. „Snímají váš obličej a pak tuhle digitální informaci reinterpretují a vysílají druhé straně vaši podobu ve formě videa.“ Znovu si brýle nasadil na nos. „Jen si nemyslete. Tyhle iComy mají obrovskou výpočetní kapacitu. Pohánějí je miniaturní baterie zabudované do koncovek.“ Dotkl se zalomených kloubů, které stranice spojovaly s obroučkami. „Jedno nabití vám vystačí zhruba na devadesát šest hodin nepřetržitého provozu.“

Do hovoru se opět vmísil vrchní superintendant. „A mají jednu velmi zajímavou funkci...“ usmál se, „kte-
rá by se mohla líbit našemu milému detektivovi inspek-
torovi Brodiemu.“

Všichni se otočili na Brodieho, který cítil, jak se mu do tváří hrne krev.

„Software, kterým jsou tyhle iComy vybavené, umož-
ňuje sledovat video a prověřit, jestli je, nebo není au-
tentické.“

„Zpracování probíhá bleskově,“ doplnil Graham. „Jed-
ná se o software, který je před konkurencí o generace
napřed. Funguje stoprocentně.“

Vrchní superintendant se zazubil. „Takže až se zase
budete koukat na porno, hned poznáte, jestli je hereč-
ka pravá.“ Jeho poznámka vyvolala vlnu uchechtnutí.
„Jen je škoda, že jsme to neměli k dispozici minulý tý-
den, když Brodie zpackal ten případ Jacka Stalkera. Ten
mizera by nevyváznul.“

Brodie zařal čelist.

„No dobře. Teď vás tu nechám detektivu inspektorovi
Grahamovi, aby vás proškolil a vydal vám vaše osobní

komunikační jednotky. Pokud budete mít dotaz, obraťte se přímo na něho. Opovažte se tu věcíčku ztratit, jinak budete mít co dělat se mnou.“

Zvedl čepici, pečlivě si ji nasadil na hlavu a rychlým krokem se vydal pryč.

Graham čekal, dokud nezmizí. „A se mnou,“ dodal. „Tyhle hračky šly z mého rozpočtu a stály majlant.“